

Mùa yêu đầu

Cuộc đời là một giấc mộng, nhưng lạ thay, ai cũng đắm chìm trong giấc mộng chênh vênh và phi lý ấy cả cuộc đời.

Chị tôi tên Thương, số chị ấy tốt lắm. Hồi còn nhỏ, mẹ dẫn hai chị em tôi đi xem tướng. Thầy bói bảo chị tôi có số đào hoa, nhân duyên tốt, vận phúc lớn, sau này không phú cũng quý. Thật vậy, bất kể độ tuổi hay giới tính, mọi người đều yêu thích chị tôi.

Đối diện nhà chúng tôi là gia đình bác Tư, hai bác có một cậu con trai hơn tôi hai tuổi và kém chị một tuổi. Lúc nhỏ ba chúng tôi thường chơi chung với nhau, tôi không thích cậu ta, nhưng vì một chuyện xảy ra trong quá khứ, tôi lại quý cậu ta cực kì. Tuy nhiên, cậu ta thích chị tôi. Hồi chị lên Sài Gòn thi đại học, cậu ta đuổi theo chuyến xe buýt chỉ để bày tỏ tình cảm với chị. Cậu ta ngu ngốc thật, làm vậy thì được gì chứ? Cuối cùng chị tôi vẫn đi đó thôi! Không, phải nói là, chúng tôi ngốc thật! Vì bản thân tôi cũng đã đuổi theo sau lưng cậu ta. Khoảnh khắc nhìn thấy cậu ta bày tỏ với chị, tôi chợt nhận ra, có lẽ cả đời này tôi chỉ có thể đuổi theo hai người bọn họ.

Rồi cũng kể từ ngày ấy, cậu ta thường ngơ ngẩn nhìn chậu xương rồng chị tôi trồng trước bệ cửa sổ. Cậu ta lại tiếp tục ngu ngốc nữa rồi... Nhưng không sao, vì tôi còn ngốc hơn cậu ta nhiều lắm. Tôi đem chậu xương rồng tặng cho cậu ta, và kết cuộc là, tôi ngồi khóc cả một đêm. Khi ấy, tôi thầm nghĩ, hình như chị đi mang cả linh hồn người tôi thương theo mất rồi. Tôi không biết làm gì hết, mãi mãi vẫn không biết làm gì với đoạn tình cảm của mình.

Chị vẫn đều đặn gọi về cho tôi, chị nói rất nhiều, giọng chị cũng có chút mệt mỏi. Tôi thương chị, nhưng không biết vì sao, tôi chẳng muốn trả lời câu hỏi của chị. Như nhận ra điều khác thường của tôi, những cuộc gọi về sau chị nói ít dần. Đến một ngày, chị hỏi:

- Em ổn chứ?

Tất nhiên, tôi ổn. Từ đầu đến cuối tôi đều ổn. Chị ở đây tôi ổn, chị đi tôi vẫn ổn! Nước mắt không hiểu sao lại rơi xuống, từng tiếng nấc nghẹn ngào đã muốn bật ra khỏi cổ họng. Tôi vội vàng đập má rồi dựa lưng vào tường khóc

nước nở.

Tôi sai rồi, tôi hoàn toàn không ổn.

Từ dạo có cây xương rồng, cậu ta không còn đứng trước cửa sổ nhà tôi nữa. Tôi cũng thôi nghĩ về cậu ta nữa. Lần đầu tiên tôi cảm thấy may mắn vì trường tôi cách trường cậu ta rất xa. Nhờ vậy, tôi sẽ không chạm mặt cậu ta.

Tháng trước chị tôi trên Sài Gòn có gọi điện báo rằng chị đã đậu vào một trường đại học nên sẽ ở lại đó học bảy năm, còn việc có về quê nữa không thì chị chẳng đề cập đến. Nhưng tôi biết, chị đã quyết định rồi. Hình như cậu ta cũng biết, ngày mẹ mở tiệc mừng chị đỗ đại học, cậu ta không đến. Tôi đi tìm cậu ta mới phát hiện ra cậu ta ngồi trước sân nhà, gần người nhìn cây xương rồng trong tay. Đôi con ngươi cậu ta cháy bừng một ngọn lửa rất lạ, tôi không biết nó là gì, nhưng bốn tháng sau, tôi đã rõ.

Cậu ta thi lên một trường đại học ở thành phố, là trường y dược của chị tôi. Ngày cậu ta ra bến xe, tôi không đến, vì tôi phát sốt rồi. Sốt đau đầu lắm, cơn sốt dai dẳng, như vậy cũng tốt, tôi sẽ không bận tâm gì về cậu ta nữa! Không còn đau vì cậu ta nữa! Không còn đối mặt với sự thật rằng cậu ta thích chị tôi nữa! Tôi cũng sẽ quên mình đã từng thích cậu ta... như thế thật tốt.

Ngày cậu ta đi, không hiểu sao trời lại mưa. Bên ngoài sấm đánh rất chói tai, cây cối ngã nghiêng, bầu trời xám xịt lạnh lẽo. Trong tôi một mảng âm u như thể hôm ấy chính là ngày tận thế. Tôi nằm trên giường, mắt nhìn trần nhà trắng trắng, sốt nóng quá, sao tôi còn có thể tỉnh táo như vậy? Rốt cuộc vì sao tôi lại trở thành như vậy? Tôi gọi điện cho chị, chị bắt máy, liền hỏi tôi:

- Có việc gì vậy Tâm?

Đây là lần đầu tôi chủ động gọi cho chị, chắc chị cảm thấy rất lạ. Trước mặt chị, tôi oà khóc:

- Em ghét chị lắm! Em ghét chị! Từ nay về sau em sẽ không bận tâm gì đến hai người nữa!

Dập máy, tôi lấy cái ô của mẹ rồi chạy thẳng ra khỏi nhà. Tôi đuổi theo cậu ta, đi giết chết mỗi tình đầu ngu ngốc và đáng thương của mình. Đủ lắm rồi!

Vì sao tôi phải nhận bố thí của hai người bọn họ? Đủ lắm rồi! Tôi chịu đựng đủ rồi! Vì sao từ đầu đến cuối tôi đều phải làm một nhân vật phụ rẻ tiền, trở mắt nhìn cậu ta theo đuổi tình yêu như thơ với chị, nhìn hai người bọn họ hoàn toàn bỏ quên tôi ở nơi cô đơn, lạnh lẽo này...

Tôi ngã xuống, đầu gối bị trầy rất nặng, nhưng tôi vẫn đứng lên và đuổi theo cậu ta. Tôi cảm nhận được rồi, tình cảm cậu ta dành cho chị phải sâu nặng đến dường nào mới đủ mạnh mẽ để đuổi theo chuyến xe buýt của chị tôi. Mà tôi, chỉ là bản sao mà thôi, chỉ chạy lại con đường cậu ta đã đi qua mà thôi. Nước mưa làm nhoè đi tầm mắt tôi, ngộ thật, tôi chẳng còn thấy dấu hiệu của cơn sốt đâu cả! Hẳn rằng nó đã tới cực hạn.

Vì có bão nên chuyến xe bị hoãn giờ chạy, lúc đến nơi, tôi thấy cậu ta đang ngồi ở chân cầu thang chỗ bán vé. Nhìn thấy tôi, cậu ta ngạc nhiên lắm. Cậu ta vội chạy về phía tôi.

- Em làm sao vậy?

Ừ, phải rồi, tôi làm sao vậy? Tôi cười với cậu ta.

- Anh Minh, hình như em thích anh rồi.

Tay cậu ta đang nắm vạt áo tôi cứng đờ. Gương mặt của Minh không mấy tự nhiên lắm.

- Chuyến xe bị huỷ rồi, trời bão lớn quá, chúng ta về thôi.

Nói rồi, cậu ta đi trước. Tôi đứng đó ngơ ngẩn nhìn, bỗng, tôi xoay người lại, hét lớn:

- Đồ dối trá!

Cậu ta sững người. Tôi tiếp:

- Anh từng nói sẽ không bao giờ để em ở lại một mình! Anh từng nói cho dù anh có thích người con gái khác thì anh vẫn sẽ lấy em, chỉ cần em thích anh là được...

Vì những lời nói đó, tôi chưa từng bỏ cuộc. Vì những lời nói đó, cho dù có ra

sao đi nữa, tôi vẫn chờ cậu ta quay đầu lại. Nhưng hình như, chỉ còn một mình tôi nhớ.

Ánh mắt cậu ta rất phức tạp. Còn tôi, chẳng tài nào khóc nổi.

Năm bảy tuổi, bố mẹ tôi ly hôn, họ cãi nhau rất âm ỉ, chị tôi thật may mắn khi không có ở nhà, lúc đó chị qua nhà bà nội. Tôi rất sợ, sợ họ sẽ bỏ rơi tôi. Đêm ấy cũng là một ngày mưa, bố xách hành lí ra khỏi nhà. Tôi gào thét gọi bố quay lại, nhưng ông vẫn đi, ông không còn để ý đến tôi nữa. Người từng cõng tôi trên cổ xem múa lân, người từng chỉ tôi chơi oẳn tù tì, người từng hướng dẫn tôi cách xem đồng hồ,... đã rời bỏ tôi mà đi. Mẹ khóc lóc chạy lên lầu. Tôi nhìn bọn họ, rồi chạy xộc vào màn mưa đuổi theo bố.

Bố, đừng bỏ con...

Bố ơi... bố?

Tôi gào khóc, đúng lúc đó, có người cầm tay tôi. Tôi giật mình quay người lại, là cậu ta. Cậu ta nắm tay tôi đi tìm bố. Hai đứa cùng dầm mưa, chúng tôi đi rất xa, chẳng cần biết đường để quay về.

- Minh...

- Há?

Cậu ta quay lại nhìn tôi, tầm mắt tôi bị nước mưa làm nhoà đi. Trong đêm tối, tôi chỉ thấy được đôi mắt trong veo của cậu ta.

- Em sợ bị bỏ lỡ, sau này em không cưới ai đâu.

- Vậy thì Minh cưới Tâm.

- Nhưng anh sẽ thích người khác!

- Không sao, chỉ cần Tâm thích Minh là được!

- Nhưng em đâu có thích anh...

Không hiểu sao, bàn tay của cậu ta đặc biệt ấm áp. Lúc nhớ lại khi ấy, tôi

chợt nhận ra mình đã phải lòng một chàng trai khi còn rất nhỏ. Cảm giác lần đầu tiên thổn thức trước một người, thì ra không đơn giản như những gì chúng ta hay nghĩ. Thật sự, không đơn giản.

Thanh xuân của tôi, chỉ có duy nhất một cái tên – Minh! Nhưng từ giờ, nó chỉ còn là hồi ức mà thôi...

T.P